

ЛИНДЗИ КЕЛК

ГО САКАМ ПАРИЗ

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Бараш добра книга?

Сега знаеш каде можеш да ја

пронајдеш...

Наслов на оригиналот издаден од страна на **HarperCollins Publishers Ltd.**

I Heart Paris

© Lindsey Kelk, 2010

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам книги, 2011**

*Сите права обезбедени и задржани во договор со
HarperCollins Publishers Ltd.*

Главен уредник Ивана Николовска

Јазична редакција Ана Кулеванова

Дизајн Диме Спасев

Компјутерска обработка Владимир Мирчевски

Сите права за книгата и нејзините продолженија се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ЛИНДЗИ КЕЛК

ГО САКАМ ПАРИЗ

Од истата авторка:

Го сакам Њујорк

Го сакам Холивуд

ГО САКАМ ПАРИЗ

Линдзи Келк пишува од своја шестгодишна возраст уште кога ги прочитала сите книги во нејзината соба и одлучила дека единствениот начин да преземе нешто е да напише нова. Авантурите на Телина, мечето супер-херој, за жал никогаш не е издадена. 22 години подоцна, таа работи како уредник на книги за деца во Лондон за никој повеќе да не се доведе во таква драстична ситуација – да нема книги за читање. Кога не пишува, чита или гледа телевизија повеќе отколку што е во границите на нормалното - Линдзи сака да носи чевли, да купува чевли и да суди за чевлите на другите.

За повеќе информации за Линдзи, посетете ја страницата
www.iheartparis.co.uk

*За Мабел, Кара, Џоел и Клои – се надевам дека
нема да се засрамите од мене кога ќе бидете
доволни големи за да го читате ова.*

ПРВА ГЛАВА

Њујорк не се ни обидел да се врати во нормала во текот на овие три дена додека не бев тука. Кога мојата пријателка Ерин ми предложи да одиме на продолжен викенд во нејзината куќа на плажа, јас речиси се фрлив од единаесеттиот кат од прозорецот на нејзината канцеларија за да стигнам таму побргу. Но, три дена на крајбрежјето, само направија да биде потешко да си назад во лепливиот град. Изодев само два блока до подземната, а мојата потпетица веќе три пати се заглави во расцепите од камениот плочник и се лизна во растопениот снег. Бљак. Речиси ме натера да копнеам за влажна летна сабота во Вимблдон. Речиси.

Единствен начин да се изборам со оваа заситувачка горештина беше да облечам што помалку облека, кога и да треба да излезам надвор, и да поминам колку што е човечки можно повеќе време молејќи се пред олтарот на климатизерот. Денешниов преживувачки ансамбл се сведуваше на тоа што облеков еден навистина долг изbledен розов елек од Американ Апарел и една алка. Алката всушност, беше колку да покажам дека сум размислувала што да облечам, да не изгледа како да сум излегла да се шетам во долна облека. Во Лондон, никогаш не би излегла од дома во нешто толку разголено, но овде беше премногу топло за да се грижам за кожичките кои ми свиснаа на надлактиците откако ослабев. Кога излегов од дома, не се чувствував како да сум заборавила да се облечам... Сега се чувствував како да ми недостига само уште крпа на глава и панделка за да бидам иста како лудата старица која сака да седи пред дваесет и четири часа отворениот ресторан спроти мојот стан само во наметка и градник.

Кога веќе бев безбедна во климатизираниот воз, се нишав наоколу елегантна како секогаш, обесена со целата тежина на рачката во центарот на вагонот и ги

заменив моите чевли со апостолките кои секогаш ги носам во мојата Марк Џејкобс чанта. Си размислував за преувавите моменти кога чантата дојде во мојот живот. Тогаш ја вреднував повеќе од било што, што некогаш сум го поседувала, никогаш не ја ставав на подот, секогаш проверував дали пенкалата имаат капаче, проверував да не случајно сјаевите за уста протекуваат и немаше жива сила на светот што можеше да ме натера да ставам во неа пар извалкани чевли. Буричкајќи наоколу за да ја најдам мојата лева апостолка, посакав да пуштам солза за хаосот во неа: куп искористени карти за подземната, истуткани салфети и десетици полупразни пакетчиња од мастики кои направиле дамки на поставата. Многу отмено од моја страна.

Додека ги менував возовите почувствував дека почнувам да се смеам. Нервоза и возбуда почна да ми се крева во стомакот, истата онаа која секогаш ме напаѓа кога ќе стапнам во воз кој оди во правец на Бруклин. Па, можеби има добра страна да се биде повторно во градот. Алекс. Се разбира, немаше да постојат овие пеперутки толку често ако едноставно се вселев со него, како што тој постојано настојуваше. Според моите пријатели, беше смешно и глупаво тоа што се обидував да ја одржувам нашата врска додека живееме на два различни краеве во Њујорк. Поминував ужасно долго време од викендот обидувајќи се да ѝ објаснам на Ерин, која го прифаќаше само Менхетен и никогаш воопшто се немаше прошетано подалеку од 14^{тата} улица доколку апсолутно немаше потреба да го направи тоа, дека Мури Хил и Вилиамсбург и не беа баш на два спротивни краеве. Освен тоа, не бев сигурна дека бев подготвена да го направам тој чекор. Да, го сакав Алекс, да, сакав да поминувам време со него, но дали тоа значи дека треба да се вселам со него веднаш? Не.

Откако се извлеков од возот и се пробив низ скалите кон улицата, подзастанав за кратко за да ми се приспособат очите на сонцето. Како и секогаш, Алекс беше потпрен на аголот на улицата, мрдеше со глава на што и да слушаше на неговиот iPod, неговата густа црна коса беше потргната од лицето и разбушавена во задниот дел како штотуку да станал од спиење. А со оглед на тоа што беше

само еден часот претпладне, претпоставував и дека е така, тој само што станал. Без разлика дали беше леплив топол август или не, облеката на Алекс никогаш не се менуваше. Тенките црни фармерки речиси свлечени на колковите, неговата маица залепена на градите и шмркаше кафе од замаглена чаша.

Затресов со главата. Како може да пие нешто жешко на ваков ден? Самото гледање во чашата ме тераше да се препотам. Самото гледање во Алекс правеше пеперутките во мојот стомак да се претворат во целосна телесна треска. Поминав со средниот прст под очите за да ги исчистам потенцијалните дамки од размачкана маскара – дури ни најводоотпорната маскара не би ги преживеала деведесет и петте степени од њујоркшката горештина – и ги извадив очилата за сонце од мојата чанта пред да се приближам.

„Еј,“ Алекс го пушти кафето во кантата за отпадоци што се наоѓаше покрај него и ја навали главата кон мене да ме бакне. „Како беше со Ерин?“

„Неверојатно,“ му одговорив, посегнувајќи по уште еден малку подолг бакнеж од кој знам дека ми запира здивот. „Треба да дојдеш со нас следниот пат. Предградието е убаво.“

„Не сум баш по плажите,“ ми рече, фаќајќи ми ја раката во неговата и носејќи ме надолу по улицата. „А од изгледот на твоите раменици гледам дека не си ни ти“.

„Ох, знам,“ ја поткренав рачката од чантата и ја префрлив врз тесната прерамка од мојот фустан откривајќи ја атрактивната црвена кожа како на јастог. „Би требало да останам дома до септември“.

„Ммм,“ Алекс ми ја стисна раката. „Тоа нема да биде баш според моите планови, но не сум целосно против таа идеја“.

Почна повторно истата треска.

„И какви се тие твои планови?“ Прашав кога го поминав блокот до апартманот на Алекс. Живееше на само пет минути од подземната, но во оваа жештина, и тие пет минути беа премногу.

„На бендот му предложија да настапи на фестивал,“ рече тој, пикајќи ја раката во тесниот џеб од неговите фармерки и барајќи клуч кој не беше таму.

„Навистина? Тоа е одлично,“ ја брцнав раката во тесното џепче од чантата и го извадив клучот од станот на Алекс пред да стигнеме до вратата. Го зема клучот со насмевка од која ми запре срцето. Дали е нормално тоа што дури и ми се слошуваше од тоа колку многу ми се допаѓаше овој човек? Доволно беше да не го видам само неколку дена и кога ќе го видев повторно останував комплетно без воздух. Беше буквално како да го гледам прв пат во животот.

„Гледаш? Еве зошто ми треба да се вселиш,“ ја обви раката околу мојата половина и ме повлече кон него за уште еден бакнеж додека се тетеравеме наназад во зградата. Кожата ми се наежи од шокот на температура што го доживеав кога ја почувствував климата.

„Или можеш едноставно да не забораваш да го земаш клучот со себе,“ прошепотев со усните кои ме пецкаа. Мора да ми текне да си купам сјај за усни со повисок фактор на заштита.

„Кажи ми за фестивалот.“

„Кажи ми дека ти недостасував овој викенд,“ ми прошепоти, поминувајќи со прстите по мојата долна усна.

Запнев за секунда, гледајќи надолу кон моите апостолки. Баш ваквите моменти ме тераа да се чувствувам како комплетен идиот што не истрчав назад во Менхетен, фрлајќи сè што имам во чанта и долетувајќи назад во апартманот во Бруклин за една секунда.

„Секако дека ми недостигаше,“ го земав клучот од неговата рака и ја отворив вратата од апартманот. „Плачеше ли секоја ноќ пред да заспиеш?“

„Јас плачам секоја ноќ пред да заспијам кога ти не си тука,“ ме прострела со весела насмевка и отиде до фрижидерот, отворајќи две ледени пива. „Но штом не се вселував, морам да најдам начин да го преживеам тоа.“

Ја спуштив чантата на еден од неговите расклатени кревети (подобро на него отколку на подот) и го зедев пивото. Ова беше совршеното време да го почнам „разговорот“. Да кажам, навистина сакам да се вселаам со тебе, но сум посрано уплашена. Но не го почнав.

Алекс исчезна во неговата спална соба, а јас не тргнав по него. Наместо тоа, гледав наоколу низ станот. Малата кујна без преградни сидови, натрупана со преполни

кеси со отпадоци и празни шолји од кафе. Два големи омекнати двоседи свртени кон големиот прозорец кој се простираше од подот до таванот со цел Менхетен испружен пред нас, блескајќи на сонцето. Не изгледаше испружен, ужасен и неиздржлив од овде. Изгледаше прекрасно. И кога и да ми здодееше гледањето во њујоркшкиот хоризонт, ако тоа беше воопшто возможно, тука секогаш беше масивниот телевизиски екран ставен во аголот, со секогаш подготвен ДВД снимач да ги сними сите мои омилени емисии.

Зарем не се однесував комплетно бесмислено? Што беше најлошото што можеше да се случи? Ќе се вселев, ќе имаше помалку останати картонски кутии во кујната, повеќе продукти во тоалетот. Ќе одевме во кревет заедно секоја ноќ, ќе се будевме заедно секое утро, ќе излегувавме, ќе се враќавме дома, ќе гледавме телевизија, ќе готвевме, ќе пазарувавме, ќе чистевме, ќе се жалевме, ќе кукавме, ќе престаневме да имаме секс, ќе престаневме да зборуваме, ќе почневме да се караме и ќе завршевме мразејќи се еден со друг.

Ауу. Сега и јас се плеснав до чантата на креветот. Тоа и не беше баш најздрава внатрешна реакција на идејата за вселување со моето прекрасно, прекрасно момче.

„Па, фестивалот,“ Алекс се јави од спалната соба. „Баш е кул, сме настапувале и порано, но тие нè побараа да се вратиме и повторно да настапиме, најверојатно сме им се допаднале.“

„Тоа е неверојатно!“ Се развикав, обидувајќи се да ги избришам тие ужасни мисли од мојата глупава глава. „Па кога е фестивалот? Следното лето?“

„Хм, тоа е наредниот викенд.“ Се појави во ходникот. „Да, знам, не е до толку неверојатно. Некој друг се откажал па ние ќе бидеме замена.“

„Како и да е...“ си дозволив да ме деконцентрираат бицепсите кои сиркаа од неговата маица додека се протегаше на влезот од вратата. „Тоа е подобро отколку клоца во задникот и да не ве поканат воопшто. Каде е всушност фестивалот? Во градов?“

„Тоа е другата работа која сакав да ти ја кажам,“ ја пушти рамката од вратата и дојде до двоседот, „фестивалот е во Париз. Франција.“

„Париз, Франција?“

„Париз, Франција.“

„Постои некој друг Париз?“

„Париз, Тексас?“

„Добро, Господине Најпаметен.“ Го почешав челото. „Значи ти одиш во Париз следниот викенд?“ Барем тоа би ми купило уште неколку недели да се обидам да го претворам цело ова вселување во бесмислица.

„Ние одиме во Париз следниот викенд,“ тој се поправи. „Ти ќе дојдеш со мене, така? Сфатив дека не можам да те оставам сама во градот после она што се случи во ЛА.“

„Ништо не се случи во ЛА,“ го шлапнав по нога. Без разлика колку пати се шегуваше за моето несакано службено патување во ЛА, сè уште не беше во ред според мене. Колку и да звучеше забавно службеното патување до Холивуд со сите платени трошоци, за да интервјуирам познат британски актер кој испадна дека е геј и се обиде да ме убеди да бидам неговата професионална камуфлажа, тоа патување можеше да направи да ја изгубам мојата работа, мојата работна виза и Алекс. Па сметав дека беше совршено разбирливо што уште бев малку чувствителна на таа тема.

„Добро, добро.“ Алекс ми ги грабна рацете за да ги спречи останатите потенцијални напади. „А што велиш да гледаш на тоа како на романтично патување до Париз. Никогаш порано не сме биле заедно на патување.“

„Точно.“ Климав со главата дозволувајќи му да ми ги дофати рацете и да ги спои своите прсти со моите. „А секогаш сум сакала да одам во Париз.“

„Никогаш не си била?“ ме праша, гледајќи во мене изненадено. Ја протресов главата. „Но толку е блиску до Велика Британија.“

„Ја пропуштив училишната екскурзија низ Европа затоа што паднав во дупка на патувањето од областа на географијата и бев повредена,“ признав. „Тоа не беше мојот најсјаен момент.“

„Не знам каква ти е таа дупка, но звучи како нешто што ти би го направила.“ Ме бакна нежно на усните. „Знаеш дека те сакам иако си вистинска подвижна зона на катастрофи, така?“

„Благодарам.“ Не можев да бидам навредена, тоа беше вистина. Веќе скршив две чаши оваа недела. „Не е Париз малку скап? Сè уште сум шворц од ЛА.“

Шворц, но преубаво облечена, си помислив, само не денес.

„Ти не треба да се грижиш за ништо,“ Алекс почна да си игра со еден прамен од мојата коса. „Сигурно не би те викнал да дојдеш некаде со мене, а притоа да очекувам ти да платиш за тоа.“

„Но, сакам.“ Се намуртив. „Не сакам ти да треба да плаќаш за сè. Знаеш дека не сум таков тип.“

„Мислев дека секоја девојка е „нека ме однесе момчето на викенд во Париз“ тип на девојка,“ рече Алекс, повлекувајќи ми ја благо косата. „Или ова е само уште една причина да се извлечеш од ова патување на истиот начин како што се обидуваш да се извлечеш од вселувањето со мене?“

„Не се извлекувам од ништо,“ реков, повлекувајќи го праменот со кој си играше од неговите раце. „Сакам да одам во Париз. Само не сакам ти да треба да ми плаќаш за да одам во Париз. Ќе најдам начин. И ако одењето е следниот викенд, тоа значи дека нема да бидеме овде за твојот роденден. Твојата голема триесетка.“

Триесеттиот роденден на Алекс се повлекуваше низ муабетите со месеци и додека тој се преправаше дека е тотално опуштен околу тоа, најважно беше тоа што мене не ми беше дозволено да правам од мравка слон, што според мене преведено од речникот на мажите значи „Ако не му придадам значење, нема воопшто да се случи“. Типична машка логика што би можела да се примени во многу, многу од нивните постапки.

„Да, па, кој не сака да биде во Париз за својот роденден?“ ги крена рамениците. „Продуцентската куќа сака да одржиме неколку свирки за загревање, фестивалот е во недела, но ќе ја чувам вечерта во петок слободна, за да можеме да отидеме на вечера или нешто слично. Што е тоа толку добро што би можеле да го правиме во Њујорк, а не би можеле во Париз? Можеби таму би било и подобро?“

Ме бакна нежно на усните и чекаше мој одговор. Подмолни тактики, знаеше дека не бев во состојба да го

користам целосниот ментален капацитет кога се вмешуваат и бакнежите.

„Не знам, ти кажав. Никогаш не сум била во Париз. Кога би заминале?“ успеав да прашам помеѓу два бакнежи.

„Понеделник?“

Отплеткувајќи ги неговите раце од мојата коса, се поместив полека обидувајќи се да се сетам кој ден беше. Тоа беше проблемот кога работиш од дома, немав апсолутно никаква ориентација за време. „Денес е вторник, а имам толку многу работи да организирам за работата, за станот... И навистина Алекс, сериозен си? Па има само шест дена до тогаш.“

„Ме возбудуваш кога си толку паметна.“ Тој навалуваше со бакнежите, продолжувајќи да ме бакнува по вратот и навалувајќи ме нанзад на двоседот. „Нема потреба од паника, Анџела. Пакуваш торба, им кажуваш на работа дека одиш за Париз на една недела, ја оставаш Венеса во станот, ние одиме во Париз. И ако толку сакаш да продолжиш со твојот феминистички став да си платиш сама за својот лет, тоа може да биде мојот роденденски подарок. Сериозно, колку пати треба да ти кажам да престанеш да ја анализираш секоја работа?“

„Барем уште еднаш,“ реков, откажувајќи се. Ги ставив рацете околу неговиот врат додека неговата рака се движеше по моето бедро и под тенкиот материјал на мојот фустан. „Викаш ти недостигав викендов, а?“

Го почувствував како дише до моето уво и како целото тело ми се ежи, овој пат од сосема друга причина.

„Не можам да ти опишам колку многу.“

ВТОРА ГЛАВА

„Каква е оваа бучава?“ Алекс застенка од под неговата покривка.

„Мојот телефон,“ одговорив, сонливо станувајќи од креветот следното утро и се затетерив кон дневната соба следејќи го звонењето. „Продолжи да спиеш.“ Ја испружив раката во темнината надевајќи се дека тоа што стои пред мене е двоседот, пред да го дофатам телефонот што вибрира.

„Кажив?“ реков, елоквентно како и секогаш.

„Здраво, Анџела?“

„Мм?“ промрморев, триејќи ги сонливите очи. Колку беше часот?

„Анџела, тука е Чичи? Од работа? Уште спиеш, спанке?“

Не беше ни чудно што бев шокирана. Ако требаше да наведам една работа која не ја сакав во Њујорк, тоа дефинитивно би била Чичи. Таа беше асистентка на мојата шефица во *The Look*, висока, слаба, очајно во тренд, и Господ да ја благослови, сигурно ме мрази со силна страст, но барем можев да се потпрам на неа за да бидам доследна и сериозна во работата поради целото нејзино потсетување и притисок кој ми го вршеше за секоја ситница. Барем до денес. Гомненици.

„Хм, бев под туш,“ излажав, без апсолутно никаква причина. Го оддалечив телефонот од увото. Според часовникот кој светеше на масата до креветот, беше осум часот и триесет минути. Наутро. Немаше никаква разбирлива и логична причина зошто не би била сè уште во кревет. Имаше ли? Да не сум заборавила нешто? „Што не е во ред, Чичи?“

„Сè е во ред,“ се искикоти. Таа всушност се искикоти, да не ти се верува. „Мари ми рече да ти се јавам да те прашам дали можеш денес да дојдеш порано на состанок

за ручек. Добро, не баш состанок, тоа повеќе би било заеднички ручек. Дванаесет? *Пастис?*“

За малку ќе го испуштив телефонот од раце. Мари Стејн, мојот уредник во *Спенсер Медиа*, никогаш не останала на само со мене повеќе од тоа да ме допрати до вратата од нејзината канцеларија. „Да?!?“ Ни сама не знаев дали тоа што го кажав беше прашање или потврда.

„Одлично.“ Чичи се закикоти. Повторно. „Ох. Мари рече да ти дадам до знаење дека господинот Спенсер како Спенсер, сопственикот на Спенсер Медиа, ќе ви се придружи. Па... само сакам да земеш предвид дека го кажувам ова со љубов, би требало да се дотераш. Знаеш, само немој да облечеш нешто што го носиш овде. Или било што, што некогаш си го носела овде. Треба да е со малку повеќе стил.“

И тоа беше таа Чичи што сите ја знаевме и „сакавме“. Пред да можам воопшто да ѝ потврдам, таа спушти. Седејќи во моите кратки панталони на студениот ламинат, зјапав надвор од прозорецот во градот пред мене. Ручек со господинот Спенсер, сопственикот на Спенсер Медиа? Што требаше тоа да значи? Мора да е за нешто добро, нема шанси да е поради некоја лоша работа.

Кога сме веќе кај лошите работи, тогаш не можев, а да не помислам на состојбата во која бев јас – тоа ти се вика лоша работа, си помислив, загледана во одразот на мојот лик од прозорецот. Не можев да се појавам во *Пастис* во долг елек и апостолки со штотуку измиена коса. Теоретски, според сите списанија и совети за убавина, кога ќе станеш од спиење косата треба да ти е најубава, но сега во пракса, изгледаше како да се немам истуширано.

„Имам ли некаква облека овде?“ го прашав поспаниот Алекс, додека се наведнував клекнувајќи на колена да побарам некој залутан фустан или заталкан мантил под неговиот кревет.

„Сигурен сум дека дојде облечена овде,“ промрмори, префрлајќи си ја раката врз очите. „Знам дека постојано губиш работи, но сигурен сум дека не си успеала да ја изгубиш целата облека преку ноќ и тоа во една соба.“

„Многу си смешен.“ Го кренав мојот безначаен, а сега и истуткан фустан од претходниот ден од дното на купот

кој Алекс го направил од фармерки и маици. „Само што добив повик од работа, треба да се сретнам со Мари на состанок во *Пастис* за ручек. Мора да одам дома да се пресоблечам.“

„Да живееше овде немаше да мораш да одиш,“ ми рече, без да се помрдне.

„Имаш добра поента,“ реков, навлекувајќи го фустанот. Ползејќи по креветот, му дадов краток бакнеж и нежно го плеснав по главата „Ќе ти се јавам подоцна.“

„Да, да,“ се насмеа, држејќи ги длабоките, зелени очи затворени. „Знам дека сум ти само од корист. Ти бездушна, британска срцекршачке.“

Запрев на влезот од вратата облекувајќи си ги штиклите, и го гледав како се протега под белата тенка покривка на неговиот кревет. Бев глупава. Замисли да се будиш до тоа неуредно црно суштество секое утро. И замисли да не треба да се враќаш назад во Менхетен за да се истушираш со пристоен квалитетен шампон, некаква маска за коса и да најдеш нешто за облекување. Како момчињата ја одржуваат косата толку мека без маска за коса? Дали целата таа индустрија беше измама? Ја протресов главата и се обидов да се сконцентрирам. Сега не беше вистинското време да се грижам за ефикасноста на Pantene.

„Планираш да тргнеш веќе еднаш или само ќе стоиш таму и ќе ме вадиш од памет цел ден?“ Алекс праќа од под покривката, правејќи да потскокнам.

„Одам,“ реков, грабнувајќи ја чантата од двоседот. „Отидов.“

„Ќе дојдам вечерва? Ќе зборуваме за Париз?“ рече тој.

„Вечерва!“ Се согласив, затворајќи ја вратата зад себе. Прво туш и *Пастис*. Алекс и Париз подоцна.

Средувањето за состанувањето за ручек ќе беше многу полесно ако не почнев да превртувам милиони различни застрашувачки сценарија во мојата глава на патот кон дома, додека се туширав, при секое пресоблекување на облеките и додека ставав шминка која можеби и нема да се растече на пат до центарот на градот кон *Пастис*. Му мавнав на едно жолто такси пред апартаментот облечена во мојот жолт Филип Лим фустан и златни потпе-

тици, и се обидов да не мислам на сите можни причини зошто г-дин Спенсер би сакал да ме види. Можеби само сакаше да ја запознае девојката која го интервјуираше и го разоткри Џејмс Џејкобс. Многу луѓе сакаа да ме запознаат поради тоа. Најголем дел од нив жени, стари и млади, кои сакале барем еднаш навистина лошо да ме погледнат затоа што го направив тоа, а потоа и самите да ми поставуваат неверојатно непристојни прашања за неговото момче.

Или можеби беше обожавател на мојот блог. Мојот ни малку обичен, „*Англичанка дошла да живее во Њујорк и тресе глупости за нејзиниот секојдневен живот*“ блог. Да, тоа дефинитивно може да привлече шеесет и нешто годишен богаташ. Или можеби едноставно беше голем обожавател на албумот на Шакира за кој штотуку пишував критика? Или пак тој навистина е огромен обожавател на Шакира па не му се допадна тоа што не дадов толку добра критика за албумот? Сигурно не е тоа. Па јас бев супер фина. Не, постојат премногу можности и опции за воопшто да се обидувам да погодувам.

За време на целиот пат до центарот на градот, се надевав и се молев Чичи да резервирала маса внатре во ресторанот, многу блиску до климатизерот, а не на една од „*види и биди виден*“ масите надвор кои гледаат кон Менхетен, но кога таксито скршна преку улицата, можев да ја видам стврднатата сива кратка коса на Мари која седеше спротивно од подеднакво влијателната глава со ледено бела коса. Не само што бев последната која пристигна, туку и ќе почнам да се потам како свиња на сред улица. Фантастично. Со намера да излезам од таксито како вистинска дама на која тоа не ѝ успеа, се упатив кон масите заглавувајќи си ги потпетиците во калдрмата. Малку ми фалеше да се струполам, но се задржав во последен момент, застанав, израмнувајќи го здолништето и ѝ мавнав на Мари. Не можев да видам под нејзините големи црни очила за сонце, но бев прилично уверена дека насмевката што ми ја возврати не беше многу весела.

„Анџела Кларк, ова е Роберт Спенсер,“ рече таа, кревајќи се од столот на кој седеше додека јас се накривував за да дојдам до масата.

Г-дин Спенсер ми ја подаде раката и ми даде едно непоколебливо ракување. Ох.

„Па, здраво Анџела,“ рече тој, гестукирајќи ми да седнам до Мари. „Морам да кажам, сакам да те запознаам веќе некое време. И те молам викај ме, Боб.“

Накосо ѝ упатив на Мари еден краток поглед, но таа не можеше да ми возврати бидејќи беше презафатена со плукање на водата назад во чашата.

„Ви благодарам, хм, Боб,“ одговорив, поставувајќи ја чантата меѓу моите нозе, под масата. „Навистина ми е мило што имам можност да Ве запознаам. Вистинска привилегија. Чест, навистина.“ Мари нагло ме клоцна под масата пред да можам да продолжам. Тоа беше доста љубезно од нејзина страна.

„Ах не, воопшто,“ рече, мавтајќи му на келнерот да наточи три големи чаши со бело вино. „Јас секогаш сакам да одвојам време за да ги запознаам нашите ѕвезди кои напредуваат овде во Спенсер Медиа.“

Тој ја подигна својата чаша. „За тебе, Анџела.“

„Ви благодарам.“ Се обидов да не мислам што би можело да се случи ако почнев да пијам вино со комплетно празен и нервозен стомак, па се напив само една мала голтка.

„Па, г-дин Спенсер сакаше да те запознае и да зборувате за некои нови можности,“ рече Мари, превиткувајќи го менито со кое беше многу добро запознаена. „Работи кои можеш да ги правиш надвор од блогот, надвор од *The Look*.“

„Навистина?“ прашав, зјапајќи во непросирните стакла на нејзините очила за сонце. Дали таа беше сериозна?

„Дами,“ г-дин Спенсер го затвори своето мени и го стави пред себе. „Дали може да нарачаме барем нешто, пред да почнеме да зборуваме за бизнис?“

„Секако Боб,“ Мари затегнато се насмевна и испи голтка од своето вино. Беше толку чудно. Никогаш ја немав видено надвор од својата канцеларија и таа воопшто не изгледаше како да ѝ беше удобно и пријатно. Всушност, ништо во врска со целото сценарио не беше пријатно. Почнав да се чувствувам како да бев на вечера со мајка ми и татко ми додека тие беа сред особено валкана

дискусија. А никој кој досега дискутирал со мајка ми не би го посакал тоа.

„Дали си јадела некогаш во *Пастис*, Анџела?“ праша Боб. Ја затресов главата и посегнав по виното. Имав чувство дека е најдобро да избегнувам да зборувам, што е можно повеќе.

„Тогаш би ти ги препорачал лигните за почеток, а подоцна можеби *pasta puttanesca*?“ Боб го затвори менито.

„Знаете дека *pasta puttanesca* всушност значи тестенините на проститутките?“ треснав како да кажувам нешто најнормално. Мари се накашла во својата чаша со вино.

„Мислам, тоа е она што проститутките го готват откако знаете, ќе одработат.“ Погледнав од Мари кон Боб и повторно кон Мари. Ах. Требаше да се придржувам до планот „без зборување“.

„Можеби *moules frites*,“ тивко рече Боб.

Пред да можам да се согласам, нечиј телефон почна да црцори. Боб го помести својот стол и од малиот џеб на своето палто извади малечок телефон. „Жалам дами, за мене е. Извинете ме за момент?“

„Секако Боб,“ повторно рече Мари, овој пат крцкајќи со забите откако тој се оддалечи од масата.

„Како може воопшто да носи палто на ова време?“ прашав, вртејќи се наназад додека го гледав како оди по улицата. „Толку е проклето топло.“

„Да бев на твое место немаше да пијам толку брзо, Анџела,“ рече Мари, налевајќи ми чаша со вода. „Ова не е друштвен ручек.“

„Упс. Навистина се надевав дека е тоа.“ Ненадејно ја заменив, ау, повеќе од полупразната чаша со вино за големата чаша со вода. „Па, што е тогаш?“

„Големо давење, ете тоа е,“ Мари ја испразни нејзината чаша со вино и ја погледна мојата поткрената веѓа по што и таа ја подигна својата. „Не ме гледај така, јас можам да поднесам алкохол, немој да се секираш. Ова, Анџела, е важна работа за тебе. Очигледно една од внуките на Боб е твој најголем обожавател и претпоставува дека можеш да работиш повеќе, не знам „вистинско новинарство“ за некој од другите весници како *Icon* или *Belle*.“

„Вистинско новинарство?“ Не уживав во тоа колку пати воздивна додека ја кажуваше нејзината последна реченица. „*Belle?* Сакаат да пишувам за списание за мода?“

„По сè така изгледа. Но, не знам, не ме прашувај мене.“ Си дотури уште вино. „Овде сум само затоа што слушнав за ова преку Чичи и му се јавив на Боб да дознаам што по фаволите се случува.“

„Чекај малку, како дознала Чичи за ова?“ Сега веќе бев навистина збунета.

„Чичи Спенсер? Ти текнува? Таа е една од внуките на Боб.“

Се отрезнив за секунда. „Секако дека е.“

„Се надевам не мислиш дека ја вработив поради нејзиниот шарм?“ Мари ми упати разбирлива гримаса. „Јас и Боб сме стари пријатели.“

Дадов сè од себе да не ја кренам веѓата, повторно. Стари пријатели. Тој стар пастув.

„Но... Чичи ме мрази,“ реков, заменувајќи ја водата со вино. Дефинитивно беше време за виното, но ако сакав да ги контролирам изразите на моето лице како и мојата уста, морав да стојам подалеку од пијалакот. „Зошто би ми кажала на нејзиниот дедо да ми даде повеќе работа?“

„Чичи не те мрази,“ рече Мари подавајќи ми ја водата повторно. „Чичи е љубоморна на тебе. Таа знае дека ми е асистент само поради нејзиниот дедо. Се обидуваше да почне со пишување откако заврши средно училиште, но дури и Боб знае дека таа не е способна да пишува за ништо.“

„Ох. Ау. Тоа е грозно.“

„Немој да почнеш да ја сожалуваш, Анџела, таа е кучка. Би се ослободила од тебе за секунда и веднаш би ти ја земала работата.“

„Доста фер,“ реков, тргнувајќи ја настрана секоја симпатија кон Чичи која би можела да зацуги во мене. „Но тогаш, зошто би ме препорачала за повеќе проекти?“

„Чекам да загуби интерес и да се сврти конечно кон нејзиниот доверен капитал наместо да се обидува да заработува самата, но таа девојка едноставно не се откажува.“ Мари му мавна на Боб додека тој се враќаше кон масата. „Ке бев импресионирана од нејзината упорност да

работеше за било кој друг освен за мене. И не биди будала. Не е таа онаа која те препорачала туку нејзината братучетка.“

Боб седна на столот спроти мене додека нашите предјадења ги носеа на масата. Храната изгледаше превкусно, но навистина веќе не бев гладна.

„Се извинувам дами, ја замолив секретарката да ги стопира повиците за мене во следните неколку часа, па сега сум ваш,“ рече тој, со уште една ведреа насмевка.

„Какво олеснување,“ рече Мари, забодувајќи ја лигната.

Гледав нервозно во едниот па во другиот, додека наклонетата насмевка на Боб се судираше со јасната наелектризираност на Мари, и посегнав по виното. Заебано.

„Дозволи ми,“ рече Мари, зграбувајќи го шишето од моите раце и капнувајќи голтка од виното во мојата чаша.

Ова нема да биде воопшто изопачено.

„Не знам дали си свесна, Анџела, но една од моите внуци е твој ГОЛЕМ обожавател.“ Боб конечно прејде на бизнис и нарача кафе. Потоа Мари го одби десертот во име на нас двете. Идиотка.

Дувнав во моето капучино и нервозно се насмеав. Сè уште беше премногу жешко за да пиеме кафе, но во оваа ситуација навистина не можев да нарачам диетална Кока Кола. „Навистина? Не го знаев тоа.“ Излажав, надевајќи се дека беше убедливо.

„О да, и Мари има навистина многу, многу високо мислење за твоето пишување.“

„Навистина?“ Немаше потреба да глумам изненаденост овој пат. „Имаш, навистина?“

„Имам,“ Мари одговори, безволно. „Твојот блог е многу добар.“

„И статијата што ја напиша за Icon, го прочитав тоа, Анџела. Многу добро. Имаш интересен стил, многу привлечен.“ Боб ја спушти шолјата со кафе. „Разбрав од Мари дека си со нас само на одреден период во моментов. Нешто како договор на дело на одреден период?“

„Па, не работам во канцеларија,“ објаснив, обидувајќи се да го прочитам ликот на Мари кој го криеше зад

својата покер гримаса. „Но мојата работна дозвола е поврзана со моето пишување за *The Look*, па...“

„Ние го поседуваме нејзиниот задник Боб, затоа кажи што имаш да кажеш,“ Мари се замеша. „Ја земаш од мене, така?“

„Не, воопшто,“ ја затресе главата и со својата рака ја покри нејзината. „Знаеш дека никогаш не би ти наштетил. Само мислам дека би било во интерес на Анџела малку да ги рашири крилјата. Да добие поголемо искуство од Спенсер Медиа. Дали тоа ти звучи како нешто за кое што би била заинтересирана, Анџела?“

Ја гризнав устата и заклинав со главата. Се загрижив дека ако кажам макар и еден збор, Мари може да ми го фрли еспресото во лице. И можеби немаше многу кафе во шолјата, но се чинеше доста врело.

„Фантастично, можеби можеш да дојдеш и да го запознаеш тимот на *Belle* оваа недела,“ предложи Боб. „Можеби можеш да смислиш и неколку идеи и да ги кажеш на состанокот. Знам дека Емилија едвај чека да те запознае.“

Мари и јас почнавме да се давиме од кафињата во тандем. Емилија Кит, уредник на списанието *Belle*, месечниот Спенсер Медиа за мода, беше непоправливо невоодушевена од запознавањето на било кого. Ама баш било кого. Пред неколку недели бев на состанок со Мари и ја видов Анџелина Џоли, како чека во ходникот. А кога тргав да си одам, таа сè уште чекаше. Ја чекаше Емилија.

„Можеби навистина би било глупаво да го кажам ова, но всушност ќе бидам во Париз следната недела,“ реков, без да бидам сигурна дали правам голема грешка. „Од понеделник. На една недела.“

„Одиш? Од каде тоа?“ праша Мари.

„Дури вчера дознав.“ Се завртев и најдобро што можев ѝ упати израз на лицето кој велеше „*помагај*“. Изразот на лицето на Боб воопшто не се смени во текот на целиот ручек, па немав ни идеја што воопшто мисли тој човек. „На моето момче му е триесетти роденден.“

Никој не изгледаше особено импресиониран.

„Тој свири во еден бенд и повикани се да настапат на фестивал во Париз.“

Сè уште ни малку импресионирани. Сега Боб ме гледаше како јас да бев некој безнадежен обожавател кој наседаде го прогонува бендот.

„И мислев дека би било навистина добро за колумната. Зарем бројот на посетители не се зголеми кога бев во ЛА?“

„Да, но беше залепена на сите озборувачки страници кога беше во ЛА,“ Мари ме потсети непотребно. „Планираш да направиш интернационален спектакл од себе во Париз?“

„Не го планирав тоа ни кога отидов во ЛА, но кој би можел да знае,“ се бранев себеси патетично.

„Мислам дека сево ова звучи одлично,“ рече Боб, конечно кршејќи ја камената тишина која се изгради помеѓу мене и Мари. „Емилија планира европско издание за неколку месеци. Можеби би можеле заедно да изработите еден прирачник, водич за Париз кој ќе биде дел од *Belle*? Не оние места кои сите туристи веќе ги знаат, туку да ѝ ги покажете сите добри скриени места?“

„Можам да го направам тоа,“ забавено се согласив.

„Тогаш можеш да дојдеш утре и да го запознаеш тимот на *Belle*.“ Боб ненадејно стана од масата. „Ќе ѝ пренесам на асистентката на Емилија да те побара подоцна, Анџела.“

Мари стоеше така, а јас не знаејќи што друго да направам ги прифатив претерано драматичните воздушни бакнежи кои ми ги упати Боб.

„Мило ми беше што те запознав, Анџела, и, Мари, секогаш ми е задоволство да те сретнам.“ Се насмевна и се упати кон еден долг црн автомобил кој само што застана до ресторанот. Мари потона назад во нејзината столица и ја испразни својата чаша со вино.

„Евтиноото копице не ја плати ни сметката.“ Мари ја затресе главата и извади огромен паричник од својата уште поголема чанта. „Па, се надевам дека си среќна, Анџела Кларк.“

„Не би требало да бидам?“ прашав, обидувајќи се да сфатам што се случи пред малку. И дали Мари спие со Боб. Затоа што дефинитивно некогаш го правела тоа.

„Да пишуваш за списанието *Belle* нема биде исто како да пишуваш блог за мене.“ Го повика келнерот и му по-

даде црна Американ Експрес кредитна картица. „Ќе треба да знаеш точно што правиш.“

„Но, можам да го направам ова, прирачникот за Париз,“ реков. „Ќе бидам во ред, зарем не?“

„Знаеш дека ми се допаѓаш, Анџела,“ рече, ставајќи го нејзиниот уметнички потпис на сметката за кредитната картичка. „Но, ако го посереш ова, нема начин јас да ти помогнам. Девојките кои работат за *Belle*, не се девојките кои работат за *The Look* или за *Icon*.“

„Но тие сакаат да го направам ова, зарем не?“ Ова не звучеше ветувачки. „Мислам... ова била нивна идеја?“

„Ова била идеја на Боб,“ Мари ме поправи. „Уште полошо, ова била идеја на внуката на Боб. Само, пред да отидеш во канцеларијата, знај дека девојките од *Belle* прават Чичи да изгледа како мешавина од пудлица и лабрадор. Секоја од тие девојки ја има уништено кариерата на некој друг, или спиеле со најмалку тројца женети мажи за да стигнат до таму.“

„Но звучат толку фино.“

„Тогаш ми станува уште појасно каков пакет од кучки се.“ Мари го пикна паричникот во својата чанта. „Нема да им се допадне кога ќе видат како самоуверено влегуваш од вратата со задача за во Париз, а никогаш во животот не си скршила ни нокт на модната недела. Не дека некоја од нив било кога има скршено нокт во својот живот. Освен ако не било за да му ископаат око на некого.“

„Ох проклетство.“ Вдишав длабоко. „Некој начин да се извлечам од ова?“

„Не сега откако Боб е вклучен во ова,“ рече Мари, станувајќи од столот. „Види, не сакам да бидам премногу цинична, ова би можело да биде одлично за тебе. Само внимавај, добро? И можеби би сакала да посетиш фризер пред да отидеш на состанокот.“

Па, испитувајќи ги краевите од мојата коса, проверувајќи ги распуканите врвови од прамените и воздивнувајќи, си помислив: Добро, барем Париз ќе биде забавен.

ТРЕТА ГЛАВА

Три часа подоцна, откако набрзина се потсредив, се доведов во ред, испив неколку чаши леден чај и најдов едно место под сенка во Централ Парк, бев на половина пат кон мојот *Општ Водич за Париз*. Запишував адреса по адреса во мојот планер, но некако мојот мозок постојано прелетуваше на сликата од мене и Алекс, тој во црна ролка како вистински Французин, држи цигара, а јас во многу тесен прилепен фустан и беретка. Повремено ќе му ја стиснев раката. Потоа ќе нè префрлев на врвот од Ајфеловата Кула. Изгледавме како Том и Кејти. Само помалку морничаво.

Иритирачко свонење ми ги пресече фантазиите. Погледнав наоколу, но поради некоја причина, сите зјапаа во мене. Ми требаа неколку секунди за да сфатам дека тоа е мојот телефон и уште неколку напнати секунди додека го најдам затрупан во мојата чанта.

„Да?“ најпосле одговорив.

„Дали е тоа Анџела Кларк? Тука Есме од списанието *Belle*. Имате закажано со Дона Грегори утре во девет часот. Ве молам да бидете на рецепцијата на *Belle* во осум часот и четириесет и пет минути претпладне.“

„Ах, во ред?“ Есме од списанието *Belle* беше професионална. „Дали Емилија ќе биде таму?“

„Молам?“ Есме од списанието *Belle* звучеше збунето.

„Емилија. Боб, г-дин Спенсер, ми кажа дека таа едвај чекала да ме запознае,“ објаснив, чувствувајќи се малку како идиот.

„Ох, не.“ Есме од списанието *Belle* фактички ми потврди дека сум идиот. „Дали Ви требаат насоки за да стигнете до канцелариите?“

„Не, всушност јас работам во *The Look*, па...“

„Ох, слатко. Тогаш се гледаме во осум часот и четириесет и пет минути,“ потврди Есме од списанието *Belle*. И ја спушти слушалката.

Лежев на тревата и зјапав во сонцето. Ке треба да подразмислам малку. Да пишувам блог е одлично, но да пишувам за *Belle*? Можев да бидам неверојатна... Сите читаат *Belle*, тоа е глобално, огромно. И сигурно Мари така бесно ја плукаше целата оваа работа бидејќи Боб ѝ дојде преку глава. Имаше смисла, не сакаше нејзините вработени да бидат украдени од поголеми издавачи. Беше уредник на интернет страната *TheLook.com*. Со *Belle* станува збор за печатени страници од светската мода секој месец. Премногу работи овде беа ризични за мене за да се грижам за повредувањето на чувствата на Мари, што немаше никаде да ме однесе во брзо време. Кога го направив интервјуто со Џејмс Џејкобс таа ми ветуваше дека ќе ми ја спушти месечината на стапче, но од тогаш па наваму видов ужасно голем број на стапови и ништо повеќе. Каде беше мојата месечна колумна за во *The Look*? Сè уште „се разгледува“. Ова ми беше шанса која немаше да дозволам да ми избега.

Телефонот во мојата рака беше сè уште топол од прецизниот краток и јасен разговор со Есме кога почувствував дека повторно почнува да вибрира.

Отиде ли конечно да се потшишаш? Косата ти изгледаше како гомно минатата недела. ХОХО¹.

Секако, тоа беше Џени. Погледнав во часовникот поради времето кое е различно во Њујорк и ЛА, пет часот попладне овде, два часот таму. Познавајќи ја неа, најверојатно само што се разбудила. Мојата најдобра пријателка и мојата прва цимерка во Њујорк, Џени Лопез, беше во ЛА веќе пет месеци и по изгледот на константната река од фотографии која ја пракаше, прилично добро се забавуваше. Ако ги земеш предвид забавите со поп ѕвезди, дружењето со познатите и 24-часовниот шопинг со нечија туѓа кредитна картичка, тоа би го заклучил. А јас бев прилично уверена дека е така. И колку што ми беше полесно да си ја завршам работата без ураганот Џени,

¹ Кратенка за бакнежи и прегратки

толку повеќе ужасно ми недостасуваше. Дури и покрај континуираното изобилство од пораки, мејлови, телефонски повици, а откако го купи новиот лаптоп од пред еден месец и видео повици, Њујорк некогаш се чинеше празен без неа. И натпреварите за **Новиот топ модел на Америка** не беа исти без нејзините премногу гласни викотници: „Шмизла“, „Кучка“. Убаво беше што знаев дека можам да ѝ верувам и дека во било кое време е загрижена за моите проблеми. Брзо почнав да штракам по телефонот за да ѝ одговорам на пораката.

„ДА. Погоди што? Одам за Париз со Алекследната недела!“

Си го проверив здолништето, дали сè уште ги покриваше моите гаќички додека чекав да ми врати на пораката. Да ја одржуваш својата пристојност не е никогаш лесно доколку носиш здолниште кое едвај ти ги покрива гаќите.

„ДОБРА РАБОТА. Париз? Навистина? „Ке се вселиме заедно“ патување?“

Застанав да си ја поднаместам мојата свежо средена коса. Тоа што веќе ги немаше оние испукани врвови беше одлично, но времето беше толку топло што не можев да ги трпам оние подолги прамени кои ми го допираа тилот.

„Само патување. Ке се чуеме подоцна. Х“

Обидувајќи се да не се наместам во релативно непријатна позиција во која постојано би го спуштала здолништето за да не ми се видат гаќите, додека барем бев под сенка, почнав да пребарувам по именикот да најдам некој со кој би зборувала без притоа да морам да се помрднувам.

„Еј, Лу, сè уште си будна? А. Х“

Пред да успеам да ја пратам пораката, мојот телефон почна да брмчи и името на Луиза засвети на екранот.

„Еј,“ одговорив весело. „Како си? Што правиш?“

„Еј ти,“ ми одговори Луиза преку линија во која имаше пречки. „Вклучена сум на интернет. Се обидувам да организирам кетеринг за нашата годишнина.“

Луиза отсекогаш ми била најдобра пријателка, но всушност ја немам со очи видено откако ѝ ја уништив свадбената церемонија. Не е дека имав намера да му ја скршам раката на нејзиниот нов маж, но бев малку вознемирена кога дознав дека мојот свршеник разбушавува некоја блудница на задното седиште на нашиот Range Rover. И нормално побегнав во Њујорк уште следниот ден. Кој не би?

„Ох Господе, веќе помина цела година?“ Не можев да поверувам. Толку многу работи се случиле. „Толку брзо летна времето.“

„Помина една година,“ рече Луиза. „Мислиш дека си подготвена да го повториш истиот настап?“

„Можеби сè уште не сум. Ќе правиш забава?“

„Хм, да. Тим мислеше,“ звучеше како многу внимателно да ги избира зборовите што ќе ги каже „дека би било убаво да направиме нешто после минатогодишниот... огномет.“

„Точно,“ ги споив моите усни во збиена тенка линија. „Добро, можеш да му кажеш да не се грижи за мене. Јас всушност ќе бидам во Париз.“

„Ќе одиш во Париз?“ Лу вресна. „Но тоа е многу блиску! Треба да дојдеш на забавата.“

Ја оддалечив слушалката од увото. „Ох, би сакала да дојдам,“ многу лажев денеска, „но Алекс настапува на фестивал со бендот и јас пишувам критики за *Belle*, па не би била способна да се извлечам од тоа.“

„Навистина? *Belle*? Ау!“ Луиза кратко замјаука, а јас ја игнорирав. „Но, не можеш да бидеш толку блиску, а да не дојдеш на забавата да нè посетиш. Што рече мајка ти за тоа?“

„Мајка ми не рече ништо затоа што сè уште ништо не сум ѝ кажала,“ брзо реков, „и убедена сум дека нема ни да ѝ кажам, затоа те молам не ѝ зборувај ништо ако ја видиш.“

„Ох, Анцела,“ чувствував дека следуваше некоја лекција, „знам дека мајка ти знае да биде тешка понекогаш, но сигурно ѝ недостигаш.“

„Не ти е добро тоа што играш на оваа карта па сакаш преку мајка ми да ме намамиш да почувствувам вина и да дојдам дома. Ти од сите луѓе треба најдобро да го знаеш тоа.“ Ја предупредив. „Освен тоа, откако таа и татко ми ставиле интернет дома не можам да ги тргнам од глава. Дали знаеш дека имаат Skype?“

„Слушнав,“ рече Луиза. „Постојано ѝ кажува на мајка ми за тоа во супермаркетот. Значи Алекс настапува на фестивал? Не ми се верува дека излегуваш со рок ѕвезда. Тоа е прекрасно? Има ли напишано некоја песна за тебе?“

„Тој не е рок ѕвезда,“ ѝ кажав со официјален тон, „тој е само Алекс.“

Почувствував како почнувам да блескам од глава до пети. Тоа не беше целосно точно. Јас апсолутно го обожавав тоа што Алекс беше во бенд. Уживав кога го гледав како се препотува на сцената, пеејќи ги песните кои ги напиша за мене. Обожавав кога сум на место полно со момци со подвиткани панталони и девојки со светнати очи и иронични тетоважи во класични фустани кои зјапаат во него додека тој го правеше тоа што го сакаше, тоа во што беше најдобар, прекрасен. Но, навистина, од ден на ден, не беше сè во тоа да биде Бог на рок музиката. Беше во тоа што купуваше кесички чај за во станот без да ме праша, иако мразеше чај, беше за тоа што секогаш гледаше *Gossip Girl* поради мене, дури и репризите, тоа што кога пишуваше нова песна ќе седнеше со прекрстени нозе на подот во дневната соба со неговата акустична гитара, додека косата му влегуваше во очите, со јазикот заглавен на еден агол од устата, секогаш пиејќи диетален *Dr Pepper*. Не беше секој ден од животот баш рок енд рол, но секој еден од нив беше прекрасен на свој начин.

„Да, да, како не,“ рече Луиза без ни малку да ми поверува. „Тебе те фасцинира тоа.“

„Добро, можеби.“ Немаше поента ни да се обидувам да ја излажам Лу. „Тој всушност сака да се вселам со него.“

„Ау, навистина? Веќе?“

„Не е толку рано, го познавам веќе цела година,“ реков, изненадена што налетувам на некој кој не скока горе-долу од среќа додека истовремено ми ги пакува торбите место мене.

„Па не е ни баш многу полека, зарем не, душо?“ рече Луиза дипломатски. „Само не сакам да избрзаш со нешто. Не си осамена таму, така? Знаеш дека можеш секогаш да се вратиш назад. Во секое време. Само кажи, и твојата соба ќе те чека подготвена.“

„Луиза, смири се, сè е во ред. Добро сум и со ништо не избрзувам. Чесен збор. Сè уште не сум ни одлучила дали ќе се вселам.“

„Само се грижам за тебе, тоа е сè,“ ми одговори Лу.

„Како и да е, ако не можеш ти да дојдеш кај мене, што велиш јас да дојдам кај тебе? Би имала ли слободно попладне за ручек или нешто слично? Ќе бидеш ли таму во сабота?“

„Тоа звучи брилијантно,“ реков, ненадејно возбудена од идејата што ќе ја видам Луиза, во ситуација која нема апсолутно никаква врска со свадби, приеми, годишници. „Многу би сакала.“

„Фантастично,“ вресна Луиза, „ајде малку откачено да драматизираме и да се чекаме под Ајфеловата кула.“

„Да, добро.“ Се насмеав. Тоа беше баш во стилот на Џени, нешто што таа би сакала да го направи. Господ забранил тие двете било кога да бидат на исто место, во исто време. Универзумот би експлодирал или нешто слично. „Јас впрочем, не можам да поверувам дека помина цела година.“

„Знам,“ рече Луиза, „мислам дека најдолгиот период кој поминал без да те видам пред да ме напуштиш биле четири дена.“

„Сигурно не биле ни толку, биле три.“ Бев изненадена колку одеднаш се натажив. Навистина не сум била толку носталгична за дома откога сум дојдена во Њујорк. А и кога имав време за тоа? „Ќе ти пратам порака кога ќе стигнам во Париз. Те сакам, Лу.“

„И јас тебе, душо. Едвај чекам да те видам и можеби би можела да го земеш со себе твоето не - рок ѕвезда момче за да го одобрам?“

Ја гризнав устата. „Да, ако нема проба или нешто слично, тогаш да, дефинитивно.“ Беше ли чудно тоа што почувствував мала нервоза од идејата да ги замешам моите два различни животи туку така? „Се слушаме подоцна.“

Ја спуштив слушалката и се насмевав. Ќе биде пре-красно што ќе ја видам Луиза. Ќе биде прекрасно што ќе одам во Париз. Ќе биде прекрасно што ќе пишувам за *Belle*. Ќе биде прекрасно да отпатувам со Алекс. Навистина, денов не се претвори во најлошата среда во мојот живот.

По уште еден час излежување во паркот, сонцето конечно си го најде патот до своето мало скриено место и ме присили да си заминам дома. Венеса, мојата моментална цимерка, беше на работа во Јунион па станот беше мистериозно тивок и апсурдно топол. Веднаш ја вклучив климата затворајќи го прозорецот во дневната соба и зграбив еден сладолед од фрижидерот пред да седнам пред мојот лаптоп. Што ќе објави денес „*Авантурите на Анџела*“? Се најавив на TheLook.com, притискајќи на линковите и стигнав до мојот блог.

Кога почнав да пишувам, речиси пред една година, ми беше многу тешко да ги склопам моите мисли добро, не беше тешкото да се напишат на лист, туку заплеткано беше да пишуваш за она што ти се случува во животот и потоа да го објавиш на интернет за да го види цел свет. Но сега гледам дури и позитивно на тоа. Пишувањето на блогот навистина ми помага да ги расчистам мислите во главата и да ја најдам смислата на нештата. Научив што е безбедно да се објави таму, а што не, како да го споделиш со луѓето она што се случува без да откриеш нечија тајна, а најголем дел од мејловите и коментарите беа позитивни, барем досега никој никогаш не ме бркал по улиците со разжарени копја и чатали во својата рака. И очигледно на мајка ми веќе ѝ здодеало да ги чита моите текстови од пред некое време. Фала му на Бога. Почнав да штракам по тастатурата пишувајќи на белата празна површина.

Авантурите на Анџела: У ла ла

Денес беше еден од тие денови кога сè се случува наеднаш. Моето момче ме викна да одам во Париз со него следната недела, имава навистина значаен состанок од работа кој доведе до еден навистина, навистина возбудлив, нов проект, се договорив да се сретнам со мојата најдобра пријателка од Лондон, ох, и ја скратив косата. Ова беше голем ден.

Но, настрана од огромниот драматичен настан кој одзема неколку сантиметри од врвовите на мојата коса, замислете колку е возбудлив Париз? Знаам дека е по малку бесмислено што никогаш досега не сум била таму, особено што живеам пет години во Лондон, но еј, одам сега! И тоа, со моето момче. А тоа е вистинскиот начин да го посетиш и доживееш Париз, зарем не? Ќе биде така романтично да одиме по левиот брег на Сена, држејќи се за раце надвор од Нотр Дам, гледајќи го зајдисонцето од врвот на Ајфеловата кула. Малку сум загрижена за облеката, морам да признаам – моето мислење и искуство за Париз помалку или повеќе се сведува на Смешни Лица, Господата Преферираат Блондинки и последното, но не најмалку важно Гаволот Носи Прада. Па, значи, или се црни беретки како желки, женски тесни панталони или едноставно сè што спаѓа под висока мода. Хм. Да му се плукнам.

Па додека се обидувам да ги решам моите кројачки кризи, ве молам кажете ми доколку имате некаков „париски кризи“ совет – сакам да знам кога точно да го шмркнам мојот „шоколат“ и кога да грицнам од француското лепче. И очигледно, некаква шопинг сугестија е повеќе од добредојдена. Моето срце вели Шанел, но

мојата глава и лимитот на картичката велат „оди на пазарче“. Вие кажете ми сè што знаете и за едното и за другото место, па јас ќе одлучам каде да отидам кога ќе стигнам таму...

Пред да можам навистина да почнам да мислам на одењето во Париз, мора прво да помине состанокот во Belle. Можеби би било добро да напишам предлог за водичот. Можеби би било добра идеја да поминам два-три часа на лаптопот буричкајќи на интернет. Се најавив на сите вообичаени места Time Out Paris, Gridskipper, Citysearch, и почнав да го спојувам моето резиме. Неколку часа подоцна, веќе имава, па, нешто. За потреба од подлабока инспирација го заменив мојот најкомотен фустан кој го носев по дома за „раскошен“ елек во риги и Hello Kitty кусите панталони. Едноставно беше претопло за да облечам нешто друго. Земав една ледена лименка диетална Кока Кола од фрижидерот и се оптегнав на двоседот барајќи го далечинскиот управувач. Само петнаесет минути да погледам телевизија и потоа ќе се вратам повторно на истражувањето. Или половина час. А потоа една епизода од **Новиот топ модел на Америка**. Два часа подоцна, погледнав кон затемнетиот екран на мојот лаптоп и се обидов да се убедам себеси дека всушност не постои нешто такво како премногу подготовки. Си се свртев пак кон телевизорот. Беше совршено како си се убедував самата себеси.

Следното утро, не беше баш најлесно да се уверам дека, да се биде добро подготвен било грешка. Решена да не паднам повторно во истата стапица и да се разбудам доцна и набрзина да се начкртам со црна сенка за очи, се разбудив рано. Свежа, ја измив косата, се нашминкав прецизно како што тоа го прави возрастна девојка, и ја одбрав најсоодветната облека за во Belle, класичен небесно син фустан кој Џени ме однесе да си го купам во продавницата во Вилиамсбург. Сфатив дека дури и најголемите модни кучки не би му нашле замерка. Не можеше да биде погрешен дизајнер затоа што не беше дизајнер во прашање. Како и да е, не бев загрижена што мислат тие девојки за мојот стил на облекување. Не беше важно. Сигурно нема

за мене да пишуваат статија за најжешките трендови кои доаѓаат од модните писти на Милано, зарем не? А покрај тоа, си мислев додека го ставав моето резиме во мојата Марк Џејкобс чанта за перчење (добро, бев малку загрижена), ја имав гледано *Грдата Бети*, го гледав филмот и ја прочитав *Гаволот Носи Прада*, но немаше шанси овие девојки да се такви. Да, Мари беше прилично зајадлива околу нив, но реално никогаш ја немав видено Мари во нешто друго освен фармерки и Converse патики. Претпоставувам не ѝ се допаѓаат типови на луѓе кои се по модата. Сè ќе биде апсолутно во ред. Освен тоа, ја имам поддршката од Боб. Ох, гомненици, почнав да кревам паника.

Со уште еден поглед во огледалото, ја измазнув косата и ставив мал слој маскара. Јас можам да го направам ова. Пишував за *The Look* веќе една година. Имам мои колумни во англиското списание. Сум интервјуирала филмски ѕвезди, Господе Боже. Сè што сакаа тие беше туристички водич за Париз. Град кој скоро секој кој ќе го прочита списанието некогаш ќе го посети. Ова ќе биде брилијантно. Дури и лесно.

„Ова нема да биде лесно,“ Дона Грегори врескаше додека моето резиме ѝ се туткаше во рацете. „Читателите на *Belle* не ги интересира некое трагично очигледно туристичко мислење за посетата на Ајфеловата кула и возењето со брод по Сена. Нашите читатели сакаат да знаат за најексклузивните, најстилските скриени страни на Париз. А не каде да купат француски палачинки според Gridskipper или десетте најдобри театрални паркови според *Time Out*.“

Се стресов во столицата. Колку што можам да кажам, во текот на тие десет минути додека бев во канцеларијата, Дона воопшто не го ни погледна моето резиме, а сепак успеа така доволно адекватно да го искине на парчиња, збор по збор.

„Зошто мислиш дека треба да пишувааш за *Belle*, Анџела?“ ме праша таа.

„Па, јас...“

„Мислам, сериозно, што те натера да мислиш дека ти...“ таа направи пауза за да ја испружи раката кон мене и да замавта горе-долу за да се увери дека го разбирам

нејзиното критикување вклучувајќи ја секоја најмала работа поврзана со мене, „дека треба да имаш дозвола да пишувааш за *Belle*?“

Тишина. Да имам дозвола? Зошто би требало да имам дозвола?

„Чекам одговор,“ рече Дона.

Бев целосно здрвена и збунета.

Дона не беше многу фина.

„Добро, можеби досега не сум пишувала текст конкретно за патување, но пишувам за многу други работи на мојот блог и имав интервју со Џејмс Џејкобс за Icon пред некој период па мислам дека можам да го правам ова,“ реков. Многу брзо. Целата моја самодоверба ја снема и единственото што го сакав во тој момент беше да излезам од канцеларијата, да ја закопам главата во тепсија со чоколадни колачи и да плачам, како што би направило едно неталентирано прасе што Дона смета дека сум.

Искрено, Дона Грегори и не беше онаа гламурозна жена - змеј која можеш да очекуваш да ја најдеш како се ди зад бирото на уредникот на месечното модно издание. Пред сè, не беше толку висока, нејзината сјајна (добро, многу сјајна) кафена коса беше фатена во опавче и всушност носеше фармерки. Многу тесни и веројатно скапи фармерки, но сепак фармерки. Но, иако можеби не носи Прада, сигурно се подготвува да биде гаволот. Од моментот кога влегов низ вратата, таа повеќе или помалку не направи ништо друго освен што ме навредуваше.

Прво, не ми дозволи да пијам кафе зошто сум изгледала како да ми треба добро ноќно спиење, а кофеинот немало да ми помогне, а потоа ми забрани да ја користам водата во случај да ми се приоди во тоалетот бидејќи служел само за вработените. Што се подразбираше дека ниту бев, ниту некогаш ќе бидам вработена. Но ми предложи да се обидам да пијам барем два литра вода дневно, нормално надвор од нејзината канцеларија, зошто навистина сум изгледала постаро од триесет години. Кога спомнав дека имам само дваесет и седум години, таа ми се изнасмеа во лице покривајќи ја устата со рака.

Тешка кучка.

„Хм, слушнав за статијата во *Icon*,” рече таа, пребарувајќи низ некои печатени мејлови. „Ти си девојката која го претвори Џејмс Џејкобс во геј, да?”

„Проклетс... мислам не, не баш.“ Не бев баш сигурна зошто сè уште седев во канцеларијата. Немаше шанси да ја добијам оваа работа. „Убедена сум дека беше геј пред да налетам на него и неговото момче, како сакаат да го направат тоа во јавен тоалет. Но претпоставувам дека никогаш не можеш да знаеш. Има шанси степенот на сувост на мојата кожа да го трансформирала.“

Дона направи мала пауза и повторно погледна во мене.

„Тој фустан, не го препознавам дизајнерот. Од каде е?” праша таа.

„Го земав од *Beacon's Closet*, тој е класика,” реков со минимална доза на гордост. Класиката беше кул, зарем не?

„Така,” рече таа. Се навали на нејзиниот стол, почна да се растегнува оптегнувајќи ја брендираната Александар Ванг маица и откривајќи неколку милиметри од нејзиниот затегнат, извезбан стомак. А знаев дека е Александар Ванг затоа што не дочека самата да ми каже уште пред да влезам низ вратата. „Секако дека е класика. И твоето момче свири во некој бенд?”

„Алекс? Да?” Бев збунета. Подобро беше самата да си кажам затоа што и така за оваа вештерка беше лесно да дознае. Не сакав да почувствува ни најмало задоволство за своето постигнување. „Но, не гледам каква врска има тоа со текстот?”

„Има секаква врска, Анџела,” рече Дона, наведнувајќи се кон мене преку нејзиното биро. „Ќе се обидам да бидам најљубезна што можам кога ќе ти го објаснувам ова, но како и да е, нема логика да се обидувам да го ублажам. Ти не си вистинскиот тип на личност која треба да пишува за *Belle*.”

„Навистина?”

Ова веќе едноставно стануваше засрамувачки. Колку силно го посакував ова, да се потсетам повторно? Ох, да, многу силно.

„Навистина.” Дона заклина со главата, без да го забележи мојот сарказам. „Но г-дин Спенсер е воодушевен од

идејата да те искористиме за нешто. И немој погрешно да ме разбереш, не е дека за лица кои носат класика нема место во *Belle*, само... тие не пишуваат за мене. Еднаш една девојка од уметничкиот тим, носеше еден оригинален прекрасен Дијана Фон Фурстенберг. На една маскенбал забава. Тоа ти е убава чанта.”

„Благодарам, подарок ми е.” Инстинктивно, со љубов си ја погалив меката сина кожа, за момент заборавајќи на поројот од навреди кои ми беа упатени.

„Секако дека ти е подарок.” Дона звучеше како да ѝ олеснило. Како да идејата сама да сум си ја купила Марк Џејкобс чантата може да предизвика крај на светот. „Во основа, единствениот начин кој мислам дека би функционираше е да го поделиме текстот на два дела. Ќе најдам некој кој ќе го пишува главниот текст за Париз, главните белези на највисоката култура, фризерските салони, хотелите со пет ѕвезди, а ти, ексцентричната „класична” девојка со момче кое свири во бенд, можеш да го подготвиш другиот дел од текстот. Оној, хм, не знам, кул, „панталони свиснати на колкови” дел од Париз?”

„Ох, Господе, искрено, јас не сум кул,” реков, наеднаш набрзина. „Немам никаква тетоважа. Дури не живеам ни во Бруклин. Јас сум едноставно многу, многу тешка Англичанка.”

„Ох. Па тогаш тоа може да биде проблем.” Дона пак се навали на столицата. „Затоа што, или ќе ми донесеш текст за најдобрите париски пазарчиња, „класичните” продавници, кафе баровите кои работат доцна во ноќта и клубовите или не ми носи ништо.”

Ауууу.

Уште еден час ги слушав насоките на Дона во врска со тоа каков требаше да биде текстот - ексцентричен, но не многу ексцентричен, впечатлив, но не многу впечатлив, кул, но не многу опуштен. На вистински *Belle* начин, конечно се ослободив од канцеларијата. Можеби не добив некакви комплименти, но барем ја добив работата. Тоа беше добро, зарем не?

Постоеше само една личност со која можев да зборувам за ова. И таа личност подобро да не го одбие мојот повик.

„Крени го телефонот, Џени,“ тивко реков, полетувајќи кон сенката од најблискиот облакодер и следејќи ја по 42-та улица.

„Енци, бејби, седум и триесет часот наутро е,“ Џени загрме и мислам дека ја слушав сè од ЛА. И тоа не преку телефонот. „Да не умираш?“

„Не, слушај, само што бев на состанок за *Belle*...“ почнав.

„Не умираш, а јас легнав пред два часа. Ќе ти се јавам подоцна,“ Џени ме прекина.

„Не! Џени, слушај, ги имам најубавите вести. Слушаш ли што ти зборувам? Добив работа да пишувам за списанието *Belle*.“ Се надевав дека кога ќе го спомнам името на нејзината модна библија ќе можам да ја задржам на телефон уште пет минути. „*Belle*. Твоето омилено списание. *B-E-L-L-E*.“

„Без навреда, Енци,“ Џени се просеваше на телефон полека освестувајќи се, „но што ќе пишуваш ти за *Belle*?“

„Не сум навредена,“ ги наперчив усните. Што во врска со мене беше толку не – *Belle* - тип? Во изминатава година баш многу се променив. Добро, Џени ме промени, но сега можев сама да си ставам молив за очи и сè друго. Можев да поминам цело вечерно излегување со соодветни потпетици ако ги носев моите свиткани балетанки во чантата. „Сакаат да пишувам текст за Париз. Ќе земат некоја друга девојка да пишува за луксузните работи, знаеш, Шанел или што и да е, а јас би требало да пишувам за оние кул, опуштени работи. Но, навистина добро би ми дошла твоја помош, сакам ова да испадне добро. Дали познаваш некои стилисти во Париз? Некој кој би можел да знае за некои кул продавници за работи од втора рака или некои пазари?“

„Париз? Шанел? Ох...“ издиша таа.

„Џени, слушај ме,“ реков пополека. Зарем со цел памет, знаејќи ја Џени, разговорот го почнав со дизајнери? „Дали познаваш некој кој би можел да ми помогне во Париз?“

„Ох душо, знаеш дека мислам дека помина долг пат, постигна многу и имаш искуство,“ рече Џени, „но не си подготвена да пишуваш моден текст, и тоа моден текст за Париз за списанието *Belle*.“

Барем го имав нејзиното внимание.

„Прво, благодарам на довербата, а второ, не е моден текст, тоа е текст за туристи,“ реков. „Треба да пишувам за неколку класични продавници, неколку кафетерии и потоа за концертот на Алекс. Сè ќе биде во ред. Мислев дека ќе бидеш возбудена за мене?“

„Но, тоа е *Belle*, Енци. И не сакам да изгледаш глупаво,“ инсистираше Џени. „Затоа што, знаеш душо, некои луѓе знаат дека ме познаваш.“

„Навистина, твојата верба во мене е неверојатно успокојувачка и ти ветувам дека нема да те спомнам во никој случај. Особено ако ми одговориш на проклетото прашање и да ми кажеш дали познаваш некој стилист во Париз?“

„Дали *Belle* ќе се погрижи да поработи на твојот стил? Ти дадоа ли листа на места каде да одиш?“ Продолжи да ме игнорира „Ќе те има на сликите?“

„Не Џени, нема да се погрижат за мојот изглед, нема да ми дадат листа на места кои треба да ги посетам – тоа е мојата работа – и не, секако дека нема да ме има на проклетите слики.“

„Претпоставувам тоа е добра работа на крајот на краиштата,“ рече Џени, како да ѝ паднал камен од срцето. Крава. „Добро, имам идеја. Ќе ти спојам јас неколку парчиња, добро? Кога заминуваш?“

Ова беше првиот дел од разговорот кој не го мразев. Тоа што Џени беше на милион километри од мене, во ЛА беше комплетно посрано. Но, тоа што Џени е стилист со пристап до многу, многу убави парчиња облека воопшто не беше посрано. „Понеделник, но навистина, немој да запаѓаш во неволји, не мораш да го правиш ова.“ Ох, колку само проклето мораше.

„Душо, те покривам. Цевка фармерки, размачкан креон, баретка, целосно сум посветена на тоа. Ќе бидеш како извадена од списанието.“ Нејзиното смевање се претвори во зевање. „Проклето умирам овде. Прати ми ги по мејл деталите, што ќе правиш кога ќе стигнеш, а јас ќе ти пратам нешто од овде. И сигурна сум дека познавам некого во Париз. Сметај на мене.“

„Навистина?“

„Навистина. Енци, на пример, тоа е баш она што јас го работам. Сега пушти ме да се вратам на спиење.“

„На пример, ајде спиј.“ Се насмеав. „Се однесуваш со мене како да си некоја од ЛА, Лопез.“

„На пример, сериозна си? Еби се, Кларк.“ Пак се просевна.

„Оди купи *Belle* и дозволи му на стравот да се всади подлабоко. Те сакам.“

„И јас те сакам.“

Или барем мислев дека јас ја сакам Џени пред да пристигнат три финовски DNL пакети следното утро. Испадна дека, навистина не знаев што беше тоа вистинска љубов. Љубов беше еден пакет со налепница „вечерни“, друг пакет со налепница „дневни“ и трет пакет со налепница „Не знам каде по ѓаволите би ги носела овие, но совршени се.“ Со помош на клучот ги распарчив кутиите очајно, кинеејќи го селотејпот со кој беа затворени и внимателно почнав да ги вадам прекрасните фустани, еден по еден. Во секоја кутија посебно имаше ставено хартиен коверт со рачно напишани (мислам, начкртани) пораки заедно со преубави скици за тоа како да ги комбинирам парчињата. Џо фармерките со Тони Барч потпетиците и сакото од Елизабет или од Џејмс. DVF кралските сини свилени хеланки со YSL сандали. Бисерниот Баленсиага фустан со Џузепе Заноти потпетици на ортопедска штикла. Миу Миу чантата со сè. После час и половина играјќи си облечи - соблечи, седнав на кошот од двоседот во бледи, сини свилени Ланвин, истоштена, вцрвенета и почнав манијачки да се кикотам. На крајот од кутијата под Кенет Џеј Лејн украсот и алката имаше порака од Џени.

Знам дека рече да не навлегувам во неволји, но ти одиш во Париз. За Belle. А луѓето знаат дека ме знаеш па нема шанси да дозволам да отидеш во главниот град на модата во светот, облечена од глава до петици во Американ Апарел – немој да ми кажеш дека и сега додека ја отвораш кутијава не го носеше тоа, иако сега веќе сигур-

но го имаш на себе едноделниот костим на Нарцисо Родригез...

Подзастанав и погледнав кон сите парчиња облека на двоседот, тука има и едноделен костим? Сум го пропуштила тоа?

...зошто е прекрасен. Ти ќе бидеш прекрасна во ова, Енци. Толку сум горда на тебе. Земи ги облеките, носи ги, лудувај со нив, сликај се во нив, И ВРАТИ МИ ГИ НАЗАД, по можност какви што се сега и без кечап размачкан насекаде по нив.

Те сакам, Џ.Ло ххх

Според часовникот во ЛА беше осум часот, значи четири часа пред да имав дозвола да ѝ се јавам на Џени без да прејдам на „мртва си за мене“ листата. Три црти и ќе се најдам на неа, а веќе имав една откако ме фати како ја пеглам јаката од Томас Пинк кошулата која ја позајмив од неа, со мојата пегла за коса. Очигледно, таа никогаш до сега го нема направено тоа. Но не ѝ поверував. Она во што верував беше дека колекцијата од облекувања, која моментално делуваше како премногу скапа вака фрлена на мојот двосед, беше а) совршена, б) повеќе вредна од мојот стан и в) ќе ме претвореше во најдобро облечениот купувач (кој се ценка и за најевтините работи) во цел Париз.

И напишав порака за да ѝ кажам дека пакетите со облека стигнале и дека ќе ги сакам и ќе ги чувам како да се моето првороденче, кое би била повеќе од среќна да го заменам за сите овие работи ако ми дозволат да ги задржам засекогаш. Приврзувајќи еден пар сини Стела Мекартни свонести панталони за моето срце, зјапава во целиот куп пред себе. Навистина, ова беше една од најубавите глетки кои имав чест да ги видам со очи. Како може Париз да се споредува со оваа глетка?